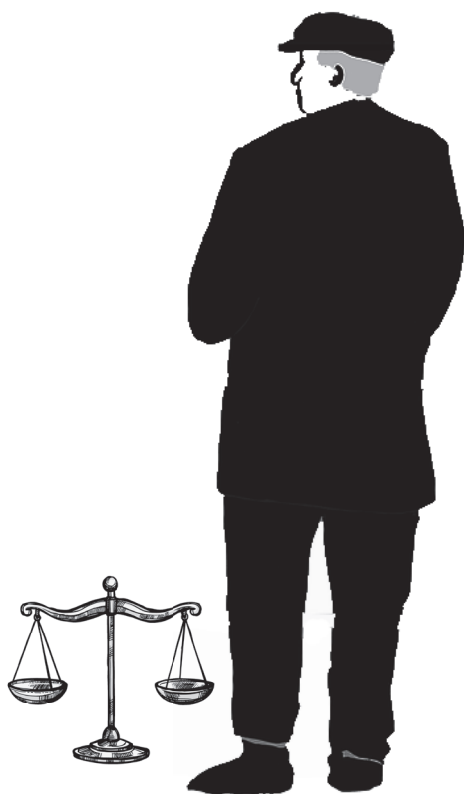

Darko Rašeta
STARAC I VAGA
Deset pravila sreće

2023.

STARAC I VAGA

STARAC

Čovek dolazi na svet praznih ruku, boreći se za svaki dah u »potocima« suza. Takav mu je i odlazak.

Nag dolazi, nag odlazi. U međuvremenu bavi se »kolekcionarstvom«, skuplja sve i svašta ne bi li pronašao sreću.

Svet je jedan veliki lanac »pijaca«. Svako prodaje nešto, jedino je priroda »velikodušna« u davanju. U prirodi velikim slovima piše: **NAJLEPŠE STVARI SU BESPLATNE.**

U duhu tih misli krenuo sam u šetnju. Naselje je bilo ispunjeno razigranom decom i pričljivim roditeljima koji su pokušavali da se međusobno zbliže.

Samo Bog zna šta zapravo misle jedni o drugima.

Što sam se više udaljavao od stambenog bloka i približavao reci, mir je sve više zapljuskivao moju dušu. Setio sam se prijatnih šetnji uz morsku rivu i »razgovora« pitomih talasa sa obalom.

Osetio sam kao da neko skida teret s mojih leđa, teret života koji nosi svaki čovek.

U tom trenutku ugledao sam lice koje je zračilo neopisivim mirom – lice jednog starca. Nije se smejaio, ali ceo njegov izraz zračio je vedrinom. Naočare koje je nosio isticale su njegove dobroćudne oči.

Bio je potreban samo jedan pogled da me »pročita«. Ostao sam ukopan u trenutku. Nije hteo da izgleda napadno, pa je svoj oštroumni pogled usmerio ka nebu. Nikad u životu nisam vodio ovako dubok »razgovor«, razgovor u kome nijedna reč nije bila izgovorena, a toliko toga je rečeno.

Nastavio sam dalje nošen utiskom proživljenog.

Kada sam došao do kraja šetališta, shvatio sam da i dalje razmišljam o starcu. Okrenuo sam se i ponovo mu krenuo u susret.

Približavajući se mestu gde se starac nalazio, primetio sam odsjaj nekog predmeta nedaleko od njega. Sunce je polako zalazilo milujući šetalište uz reku, i naglašavalo da se na stazi nalazi nešto značajno.

Napokon, moje oči su izoštrile predmet koji je toliko zaintrigirao moju pažnju i maštu.

To je bila nesvakidašnja, srebrna vaga. Prolazeći između starca i vage imao sam utisak kao da sam zakoračio kroz neku kapiju.

Dva »stuba« činila su tu »kapiju« – starac i vaga. Dok je Sunce tonulo u san, a ja žurio svom dragom domu, nisam ni slutio da će me horizont koji m i je starac otvorio odvesti u svet snova.

PLAN

Zora je počela da okuplja najlepši »hor«. Ptice su pesmom pozivale Sunce da se vrati na nebo i probudi život.

Dok sam širio svoje ruke ka plafonu ne bih li rastegao telo koje se tokom noći skupilo pod prekrivačem snova, za trenutak moj um mi je »pokazao« kako će izgledati dan koji je preda mnom.

Setio sam se starca i njegove vage. Rešio sam da večernje sate rezervišem za susrete sa njim. Čvrsto sam odlučio da ću se svako veče, kad je vreme lepo, uputiti ka »kapiji« starčevog sveta.

Želim da upoznam taj svet i sve njegove tajne jer takvo lice se ne sreće često.

Razrađivao sam plan kako da mu priđem i započnem razgovor. Nije mi dugo trebalo da shvatim da je najbrži put koji vodi do njega – vaga!

VEČE

Dok sam se spremao da krenem u šetnju, pitanja su odzvanjala mojim umom kao tihi eho – hoće li starac biti na starom mestu? Šta ako je poželeo da promeni lokaciju, kako ću ga pronaći?

Koračao sam ka omiljenom šetalištu starom rutom. Moje srce gorelo je od želje da upozna starca, ali je u meni prevagnula kočnica mudrosti.

Odlučio sam da sedim na određenoj udaljenosti i upoznam ga posmatrajući njegove reakcije. Nikada nemojte biti nošeni samo emocijama, uključite i razum. Kada ovaj duet »svira« zajedno, onda su odluke koje donosite dobre.

Seo sam na jednu klupu i pretvorio se u »durbin«. Moje oči su se međusobno borile koje će poslati jasniju sliku do mog uma. Za trideset minuta prošla je reka ljudi.

Niko nije pogledao starca i njegovu divnu vagu. Imao sam utisak kao da ga niko ne vidi, mada ne mogu tvrditi da niko nije želeo da »vidi« kapiju duhovnog sveta koju je starac »otvarao«.

Nažalost, mnogi ljudi nisu svesni da postoje dva paralelna sveta – materijalni i duhovni. Možda je starac baš zato i stajao tu. Pogled je s vremena na vreme usmeravao ka nebu. Kao da je komunicirao s nekim.

KAPIJA

Odlučno sam ustao sa klupe i sigurnim koracima uputio se ka starcu i vagi. Fokus je nešto najvažnije što možete razviti u životu jer pravi razliku između uspešnih i prosečnih.

Kada sam se približio »kapiji«, shvatio sam da vaga predstavlja »ključ« koji otvara »vrata« tog predivnog duhovnog sveta. Stao sam na vagu. Vaga je imala digitalni displej. Očekivao sam da se na njemu pojavi broj koji bi pokazao moju trenutnu telesnu težinu. »Šta kada bi ova vaga mogla da izmeri ljudsku vrednost«, pomislio sam. Mojim iznenađenjima nije bilo kraja...

Na displeju umesto broja pojavila se reč VRTEŠKA. Počeo sam da trljam oči kako bih se uverio da li sanjam. Dešavalo se nešto veoma neobično.

Od straha sam odskočio od vage i okrenuo se ka starcu. On je unapred predvideo moju reakciju. Njegova ruka bila je spremna da me potapše po ramenu.

Osmehnulo se i rekao: »Ne boj se.«

MUDROST

»Nekada davno jednom caru se javio Bog. Taj car se zvao Solomun«, reče starac.

»Onu noć javi se Bog Solomunu i reče mu: iđi šta hoćeš da ti dam.«¹

»Znaš li šta je Solomun odabrao«, upita me starac.

»Ne«, promrmljah.

»Zato daj mi mudrost i znanje...«²

»Mogao je da traži bilo šta, ali izabrao je mudrost. Šta tebi treba«, upita me starac.

»Ali pre nego što mi odgovoriš, poslušaj Božji odgovor Solomunu«, reče starac.

»Tada reče Bog Solomunu: što ti je to u srcu, a ne išteš bogatstva, blaga ni slave, ni duša nenavidnika svojih, niti išteš duga života, nego išteš mudrosti i znanja da možeš suditi narodu mojemu, nad kojim te postavih carem, mudrost

i znanje daje ti se; a daću ti i bogatstva i slave, kakove nijesu imali carevi prije tebe niti će poslije tebe imati.»³

»I ja tražim mudrost«, odgovorih starcu.

Starcu se svideo moj odgovor.

»Ako je tako«, reče starac, »onda razmišljaj o vrtešci.«

»O kakvoj vrtešci se radi«, znatiželjno upitah starca.

»Pročitaj 1. glavu Knjige propovednikove jer ona govori o toj *vrtešci*. Knjiga propovednikova je deo Svetog pisma. Pisao je najmudriji čovek koji je hodao planetom – Solomun«, reče starac.

KNJIGA

Kada sam stigao kući, prvo što sam pokušao bilo je da saznam kakva je to knjiga o kojoj je starac pričao. Bilo me je sramota da ga pitam gde je mogu nabaviti jer mi se učinilo da polazi od toga da je verovatno imam kod kuće.

Na moju veliku radost pronašao sam tu knjigu u svojoj biblioteci, ali debeli sloj zaborava – prašine – pritiskao je njene korice. Kada sam dunuo da je očistim, pojavio se naslov knjige: Sveto pismo!

Ko je pisao ovu svetu knjigu? Kome je upućeno ovo pismo? Pronašao sam prvu glavu Knjige propovednikove i počeo da čitam – oprezno kao da prvi put učim azbuku. Ne pamtim kada sam ranije bio toliko koncentrisan i znatiželjan čitajući neku knjigu.

»Kaka je korist čovjeku od svega truda njegova, kojim se trudi pod suncem?

Naraštaj jedan odlazi i drugi dolazi, a zemlja stoji uvijek.

Sunce izlazi i zalazi, i opet hiti na mjesto svoje odakle izlazi.

Vjetar ide na jug i obrće se na sjever: ide jednako obrćući se, i u obrtanju svom vraća se.

Sve rijeke teku u more, i more se ne prepunja; odakle teku rijeke, onamo se vraćaju da opet teku.

Sve je mučno, da čovjek ne može iskazati; oko se ne može nagledati, niti se uho može naslušati.

Što je bilo to će biti, što se činilo to će se činiti, i nema ništa novo pod suncem.

Ima li što za što bi ko rekao: vidi, to je novo? Već je bilo za vijekova koji su bili prije nas.

Ne pominje se što je prije bilo; ni ono što će poslije biti neće se pominjati u onijeh koji će poslije nastati.«⁴

PARK

Svanulo je još jedno savršeno prolećno jutro. Sunce je sijalo na čistom nebu bez oblaka »ubeđujući« me da nas park čeka raširenih ruku.

Moja ćerka je poskočila poput živahnog kengura kad sam nešto kasnije odlučno rekao: »Idemo u parkić!«Dok sam pomagao ćerki da se spremi, setio sam se Solomunovih reči iz Knjige propovednikove.

Pitao sam se zašto me je starac savetovao da pročitam taj tekst i kakve veze on ima sa vrteškom.

Na putu prema parkiću ugledali smo poznata lica naših komšija. Iako nas dele zidovi, osmesi i srdačne reči ruše sve prepreke ako postoji dobra volja.

Do parka moja ćerka najčešće vozi trotinet kako bismo uzbudljivije i brže stigli do jedne druge kapije – kapije dečjeg

sveta. Usput pevušimo i pronalazimo načine kako da razveselimo jedno drugo.

Trenutak kada ugledamo parkić je trenutak kada vreme staje. Moja ćerka pogledom traži svoje drugarice i drugove, i brižno proverava u sebi da li su svi tu. Spretno skače sa tro-

tineta i raširenih ruku utrčava u potpuno drugačiji svet, svet daleko bolji od sveta odraslih. Trotinet nastavlja da ide sam do prve prepreke koja ga zaustavlja. Podižem ga i nastavljam do »naše« klupe.

Pre nego što sam spustio stvari i naslonio trotinet uz klupe, proverio sam da li je čista. Dok sam zauzimao svoje uobičajeno mesto, ugledao sam gnezda na drveću.

Iz njih se oglašavao nov, mladi život. Mlad i nespreman da se otisne na svojim nerazvijenim krilima.

Ne podseća li vas to na našu decu, naše male »ptiće«? Učimo ih da ojačaju svoja »krila« i steknu samopouzdanje da ih upotrebe u trenutku zrelosti. Nije lako napustiti »гнездо« jer svet nije pitomo mesto.

Dok sam spuštao pogled sa krošnji, u daljini mi se izdvojila vrteška.

U trenutku su mi se složile sve kockice. Starac, tekst iz Knjige propovednikove i vrteška postali su jedan prekrasan mozaik čijoj sam se lepoti divio u svojim mislima.